

זאב ז'בוטינסקי

(על הקיר משמאל)

היה מתהפך בקברו

אילו היה יודע איך

נכשל כנס בית"ר

חצי בין באי-הכנס התעורר ויכוח אם האולם חצי ריק או חצי מלא. שר-התיקשורת, מרדכי ציפורי (מימין), קטב בפסקנות: "חצי מלא."

ה כרזה הכתיחה נס אמיתי, "ראש בית"ר חי", היא טענה, ואמנם תמור נת הענק של זאב ז'בוטינסקי שנתלתה, קצת עקום, על הבימה באולם המסיבות של בית אגרון בירושלים, גרמה לחשוב שז'בו אמנם חי ואיטוטי הוא יורד מן הבימה ועושה נרינונו למי שקוראים לעצי מם תלמידיה.

הכנס הארצי ה-12 של בית"ר בארץ-ישראל היה אמור להיות, הפגנת כוח, כפי שטען מי שנכשל מול טדי קולק בבחירות לעיריית ירושלים, יהושע מצא, אך תנועת-הנוער של המפלגה הגדולה ביותר בישראל הצליחה לגייס יותר אר שים מכובדים לשורות הראשונות של האר לם מאשר בני-נוער, שהיו אמורים להיות, בעצם, בעלי השימחה. ההומנה הבטיחה את נוכחותו של ראש-

היורשים של

בבגין

בחגיגות האירוע, שר-האוצר, יורם ארידור, הצית ארבעים פעם את המיקי טרת שלו, והסתובב הלך וחזור באכסדר-לת בית אגרון, כשהוא לוחץ ידיים ומחייך בביישנות לילדים ולצעירות. סגן-שר אחר, ממישרד-התקלאות, מיכאל דקל, הופיע ב-הרכב המישפחתי המלא — אשתו ובתו, שר-התיקשורת, מרדכי ציפורי, התיישב בשורה הראשונה וניסה לארגן שירה ב-ציבור, אך זו גוועה במהירות: הבית"רים הצעירים לא רצו לשיר.

יורש ושרים נשא זאב ז'בוטינסקי, לצידו, שר-האוצר, יורם ארידור, ושר-התיקשורת, מרדכי ציפורי.

הממשלה, מנחם בגין, אבל בשעה 8.30 במוצאי חג הסוכות, כשהכנס הארצי היה אמור להתחיל, היו באולם רק כמה צעירים לובשי מדים כחולים, מגוהצים בקפידה, ועניבות טורקיות.

"בגין לא יגיע", היה מי שהודיע, המיישב מתתיהו ("מת") דרובלס הסביר שבגין לא יגיע בגלל הרופאים: "אני דיברתי איתו, הברך שוב כואבת לו, חוץ מזה, אישפוז אתמול את עליזה בבית-חולים גם כן."

לסגן שר-האוצר, חיים קופמן, היה הסבר אחר: "הוא עסוק מאוד בבעיות ביטחוניות", הוא לחש לכל מי שהיה מוכן להטות אוזן, "יש סכנה למילחמה בין סור דאן ולוב".

האמת, כפי שהדבר קורה הרבה במיפ-לגת חרות, היתה לא זו ולא זו, הברך של בגין לא כאבה וצבאות סודאן ולוב עדיין לא הכריזו על מלחמה. מישוהו דאג להודיע לבגין ש"הפגנת הכוח" היא, בעצם, אוסף של כמה עשרות צעירים משועממים, ולכן הוא לא היה מוכן לבוא. אבל חסרונו של בגין פגע רק במעט

מדים מגוהצים

וכובע-סירה

ה "כ רוני מילוא, מחותן של בגין, היה נרגש: "ראית, היא אמרה לי שלום!" מי אמרה שלום? מפקדת המעוז, מיכל חגויה, "בכל תנועת נוער אחרת יש סניף או קן, בבית"ר זה מעוז, ומיכל, צעירה בעלת שיער שחור ארוך, היא מפקדת אחד המעוזים הגדולים של בית"ר בארץ, מעוז ראשיהעין.

רוני מילוא אף היה מוכן להסביר לי כמה צעירים, שהודמנו למקום ולא ידעו מה זה בדיוק בית"ר, את מהות התנועה: "יש לנו חוקים ודיברות. הדיברת ה-34 קובעת שרק בתולות יכולות להיות מדריי, כות בתנועה, אז תראה איזה מדריכות יש לנו כאן."

לצעירים שבאו מכל רחבי הארץ חול-קו תיקים של בנק לאומי, כמו לגדור לים, שיתחילו להתרגל. המישה מהגבר-תנים שבין הצעירים נבחרו עוד קודם לכן למשימה מיוחדת, הם קיבלו תגי שרולו, שעליהם כתוב "סדרן", ונדרשו לכוון את ההמונים לעבר המקומות הר פנויים. האולם נשאר, בסופו של דבר, ריק למחצה, או, כפי שאמר ציפורי, "חצי מלא."

לפתע נשמע רחש באולם, נכנס אדם נמוך קומה, קרח, לבוש מדים מגוהצים, כובע סירה לראשו ולעניבתו סיכת-ענני בה יקרה. "זה היורש האמיתי של ז'בו טינסקי, לא בגין", הסביר צעיר בעיניים נוצצות, ואמנם, אריה בכר נושא בתואר של ראש-ההנהגה-העולמית של בית"ר, הר תואר האחרון שאותו נשא זאב ז'בו טינסקי לפני מותו ב-1940.

שירה מאורגנת כציבור — מי שלא ידע את המילים של שירי בית"ר יכול היה לקרוא אותם משיקופיות שהוקרנו על הקיר. קיטעי קריאה דרמאטיים, שר המילים, "אני נשבע, תלחי וארץ ישראל", הופיעו בתם במקום פסיקים ונקודות. נאר מים קצרים של פוליטיקאים, ששכחו את התקופה בה היו בבית"ר, סיימו את הכנס, והצעירים יצאו בהולים ונחמזים לדוכני הפלאפל הירושלמיים. ירמי ינאי

כח משימה הגברתנים שבין באי-הכנס נבחרו למשימה מיוחדת — להיות סדרנים ולכוון את המוני האישים הצעירים למקומותיהם. הסדרנים נותרו ללא עבודה, מה שאיים להיות הפגנת כוח אדירה הפך לכנס כושל.